Ч. 229 Четвер 10 (22) жовтня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за злеженем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

Платня урядників.

Справозданє о управильненю платні урядників предложено вже комісиї буджетовій. В справозданю сказано, що вже двайцять літ минуло від часу послідного управильненя платні. Від того часу богато змінило ся; пожива і помешканє подорожіли, а річні додатки на дорожню показали ся недостаточними. Треба було управильнити платню. Комісия буджетова предкладає отже піднесенє платні в ранґах від VI до XI, не змінягє платні в ранґах висших, але признає в ранґах III і IV висші додатки функцийні.

Найнизша платня урядника послідної XI. ранґи, виносила доси 600 зр.; на будуче має она бути піднесена до 800 зр. (Петиция урядників в 1893 р. домагала ся підвисшеня до 700 зр.). Що-до виміру платні комісия буджетова згодила ся зовсім на предложенє правительства. Она буде виносити в I. клясї 12.000 зр., для II. кл. 10.000 зр.; для III. кл. 8.000 зр.; для IV. кл. 7.000 зр.; для V. кл. 6.000 зр. і 5.000 зр.; для VI. кл. 3.200, 3.600, 4.000 зр.; для VII. кл. 2.400, 2.700 і 3.000 зр.; для VIII. кл. 1.800, 2.000 і 2.200 зр.; для IX. кл. 1.400, 1.500 і 1.600 зр.; для X. кл. 1.100, 1.200 і 1.300 зр.; для XI. кл. 800, 900 і 1000 зр.

Що до переходу з одної кляси платні до тої самої кляси, але з висшим виміром пенсиї, правительство предкладало для XI. ранґи дволїтє, для X. трилїтє, для IX. четверолїтє, так, що урядники XI. по 6, урядники X. по 9, урядники IX. по 12 лїтах служби доходили би до найвисшого виміру платні. — Комісия буджетова приняла для всїх тих найнизших кляс четвертолїтє і осягнула тим заощадженє 1,800.000 зр. у видатках.

Що-до додатків функцийних то комісия буджетова згідно з предложенєм правительства приймає для I. ранґи 14.000 зр., для II. ранґи 10.000 зр., для III. ранґи для Намістництва: в Чехії 13.000, в Галичині 12.000 зр., на Побережу 10.000; в Тиролю, Дальмациї і Стирії по 8000 зр.; в горішній і долішній Австриї по 7000 зр.; для президентів найвисшого трибуналу, адміністрацийного трибуналу і президентів висших судів у Відни, Празї і Львові по 4.000 зр.; для всїх инших президентів висших судів по 3000 зр.

В IV ранзї для Президентів краєвих правительств додаток функцийний 5000 зр. шефам секций в міністерстві, президентам сенатів в найв. трибуналї і трибуналї адміністрацийнім, генер. прокураторови, віцепрезидентови найв. Палати обрахункової і президентови євангелицкої Ради по 3000 зр.; віцепрезидентам намістництва у Відни, Празї і Львові і віцепрезидентам краєв. дирекций скарбу у Відни, Празї і Львові, ґенеральному інспекторови зелїзниць і ґенеральному директорови тютюнювої адміністрациї по 2.000 зр.

Додатки т. зв. активальні повістають незмінені. Урядники трох найнизших кляс по 16 лїтах служби в одній і тій самій ранзї дістануть особистий додаток 100 зр., а по 20 роках дальших 100 зр. — Після внесеня комісиї буджетової підвисшенє тої платні має увійти в житє з днем 1 липня 1897.

Запомога в нужді.

На засїданю Палати послів дня 19 с. м. вела ся нарада над цїсарским розпорядженєм з 24 серпня, котрим визначено для потерпівших від нещасть елементарних 200.000 зр. з фондів державних. Всї бесїдники були того погляду, що ся сума за мала, а комісар правительственний, шеф секциї Роза доказував, що передовсїм обовязком країв єсть подавати поміч але й зазначив, що правительство буде мусїло знов домагати ся кредиту на сю справу. — Пос. Дик поставив резолюцию взиваючу правительство, щоби увзглядненo також і краї та повіти, о котрих перед цїсарским розпорядженєм не було ще предложеня в справі запомоги, а котрі сего року навістило нещастє та щоби до місяця здано справу о потрібнім на то кредитї. — Внесенє комісиї і резолюцию Дика ухвалено.

Перегляд політичний.

Підкомітет комісиї буджетової ухвалив без зміни придїленє всїх позиций предкладаних міністром фінансів до буджету інвестицийного; на внесенє предсїдателя, пос. Руса, постановив переходячі позиции в звичайнім буджетї для зелїзниць державних і розстаранє капіталу для будови зелїзниць льокальних з запотребованєм і з числами покритя прилучити до буджету інвестицийного.

При виборах до ради повітової в Кракові і в Коросні з курий селяньскої побідила т. зв. людова партия; вибрано самих селян. В Кракові між иншими і пос. Вуйціка.

З Карпут в малій Азиї наспіла вість о новій різни Вірмен в Еґінє, яка була там минувшого місяця. На 1180 домів вірменьских збурили Турки зовсїм 980 і убили 2000 Вірмен, межи ними 50 жінок і дїтий.

6)

ГОЛЯНДСКА СПАДЩИНА.

(З нїмецкого — Вільгельма Фішера).

(Дальше).

Генрих то вже й сам собі думав. Але коли душа повна великих і добрих гадок, то щоденна мудрість замовкає соромливо. Полохлива журба, несьмілива обчисленє щезають. Хиба-ж цїла земля зі всїма своїми стадами і нивами вкритими збіжем не Господня? А лїси зі своєю дичиною та море зі своїми міліонами риб? Хиба-ж той, що кормить птиці небесні, не засмотрив би й нас своїми достатками, коли-б ми з дитинною щиростию поручили ся его опіцї? — Трохи иншими словами сказав Генрих то саме писареви та заявив ему своє рішучe постановленє, що додержить вірно обіцянку дану помершому, а сила вічної правди так велика, що й найзавзятїйший чоловік не посьміє їй противити ся. Але все-таки уложив він инший плян. Подивив ся на любенький образ: Отже то Павлина Стівезанд? — сказав він з тиха.— Знаєте що? Або нехай старий скупар дасть щось, або виставимо публично образ его одинокої доньки; богато людий єї знало; опишемо кілька слів, але строго правдиву єї сумну історию. — Не треба й казати, що Генрих на то не пристав. В теперішнім его настрою був він такому способови вимушуваня подвійно противний. — Нї — сказав він — дам ему лиш знати, що помер чоловік его доньки і запрошу его на похорон, а він нехай відтак робить, як хоче. А вас прошу ще раз, дайте менї яку поміч. Я тут чужий і не знаю анї законів, анї звичаїв і обичаїв краю. Пристаєте на то?

— Пристаю! — сказав писар, а по его голосї видко було, що він то по щирости каже. — У мене дурний розум. Сьвіт дав ся менї вже тілько разів в знаки і я забожив ся не рушити для нїкого анї пальцем з якоїсь дружби або чемности; але коли судьба зведе мене з таким чоловіком, як ось ви, то розумна постанова десь подіває ся, а старий дурний розум знову вертає. — Ходїть же зі мною! Беріть ся зараз до дїла. Побачите, що старий уміє ще жваво кинути ся!

Та й додержав слова. Розстарав ся борзенько о все, що було треба, залагодив точно всяку формальність. Пішов навіть на похорон; пана Стівезанда, хоч его чемно запросили, не було на похоронї, але за то була добра панї Дельфт і она майже більше плакала, як Павлусь. А коли Генрих на другий день по похоронї вибирав ся з своїм приймаком в дорогу, з'явив ся на двірци на его диво і старий писар та ще раз з ними попращав ся. — Дорога далека, зароб малий, а ґеневерка за дорога. Але ми ще колись побачимо ся знову на иншім місци, на красшім, де нема плачу нї біди, де нема нї батків твердого серця, нї лютих панів.

Так то навіть і сю пригноблену душу осьвітив ще раз теплий і ясний промінь. Всяке благородне дїло виходить в користь не лиш комусь одному, але обнимає палким огнем і найблизше окруженє та сьвітить своїм благословенєм до окола.

У ваґонї мав Генрих знову час роздумувати, підчас коли блїдий хлопчина з красними очима і довгим волосєм сидїв тихенько і сумно коло него. — Що там дома скажуть? Як же то всї величали ся тим, що суть свояками золотого вуйка! А тепер чи приймуть радо ту несподївану спадщину, отсе бідне внуча? А Мария? Та й сама моя мати?... Але я не міг инакше зробити! — Обернув ся відтак до дитини і старав ся єї розвеселити. Показував хлопцеви на право і лїво все, що було видко займаючого, балакав з ним, виймив по якімсь часї перекуску, котру обачно взяв був з собою, бо на двірцях треба все дорого платити, і тїшив ся, що хлопцеви смакує. Молодий вік легко приступний на нові враженя; з кождою милею дороги, що розлучала Павлуся чим раз більше з гробом его батька, ставав він веселїйший. А коли на другий день сїли в Бон на пароход і поплили горі пишною рікою, хлопцеви показав ся новий сьвіт. Таких гір він ще нїколи не видїв, а руїни та замки на них, далеко і широко розкинені міста і села понад берегами та високі вежі красували ся та сьвітили ся в сонци, що аж любо. А то був знову красний і погідний день та до вечера було ще

Папский нунций в Парижи, монс. Феррато прислав Ватиканови дуже користні вісти о розмові его з царем в справі становища Росиї до Ватикану. Як звістно цар перед принятем тїла дипльоматичного в Парижи поклúкав до себе нунция і довго з ним розмавляв.

З нагоди вінчаня італїяньского наслїдника престола з чорногорскою княжною, з'їхало ся до Риму множество осіб. Князь чорногорский приїхав вже з доньками Оленою і Анною та сином Мірком.

Новинки.

Львів дня 21 жовтня 1896

— **Є. Вел. Цїсар** удїлив погорілцям громади Шершенївцї, в борщівскім повітї, 500 зр. підмоги.

— **Найдост. Архікнязь Людвик Віктор** виїхав передвчера о годині $7\frac{1}{2}$ вечером зі Львова до Рудник в товаристві ґенер. Вімпфена в гостину до ґр. Холоневского.

— **Іменованя.** Президия ц. к. краєвої Дирекциї скарбу іменувала концепістів скарбових: дра Ів. Ґотфріда, Юл. Луцика, Ів. Смолуху, Йос. Гравского, Йос. Лукашевского, Йос. Державовского інспекторами податковими, а концептових практикантів скарбових: Стан. Стшелецкого, Ів. Врубля, Стан. Грушецкого, Сим. Оґта, Ант. Буска, Кар. Оржельского, Стан. Слотоловича, Стан. Августиньского і Йос. Маначиньского концепістами скарбовими. — Ц. к. краєва Дирекция скарбу іменувала податковими офіциялами ад'юнктів податкових: Андр. Солецкого, Іґн. Трочиньского, Ант. Студенецкого, Володисл. Млодзяновского, Ант. Терлецкого, Ізид. Василевича, Стан. Заляса, Стеф. Івашкевича, Володисл. Стеблецкого, Стан. Сроковского, Казим. Боровского, Йос. Фінценберґера, Стан. Кукулку, Ів. Дубравского, Марка Зарембу, Іґн. Леха, Юл. Скроботовича, Мар. Городиского, Йос. Хшановича, Ант. Батовского, Альфр. Кобервайна, Мих. Іваньского, Теоф. Гидзика, Андр. Сопицкого, Мих. Гнатишина, Йос. Островича, Стан. Кутшебу, Мар. Ґабриеля, Алекс. Малчина, Дорот. Врилича, Вільг. Скроботовича, Ів. Годбода, Ів. Мушиньского, Едм. Райхерта, Моч. Ґоствицкого, Вяч. Крупичку, Теоф. Опиду, Володисл. Воляньского, Фр. Огоржалого, Йос. Кремера і Теоф. Бачиньского.

— **Є. Е. п Намістник кн. Евст. Санґушко** виїхав вчера вечером до Кракова, щоби взяти участь в нинїшнім торжестві отвореня нового будинку школи реальної. В тім торжестві возьме участь також п. Віцепрезидент краєвої Ради шкільної др. Бобжиньский, інспектор шкільний п. Франке та начальники властий. Посьвященя будинку довершить князь-єпископ Пузина.

— **П. Віцепрезидент краєвої Ради шкільної** др. Мих. Бобжиньский, що перебував від кількох днїв в Кракові, виїхав звідтам передвчера рано на візитацию шкіл народних округа бжеского. Ві второк вечером вернув п. Віцепрезидент до Кракова і возьме нинї участь в торжестві отвореня нового будинку школи реальної. В четвер звізитує др. Бобжиньский кілька шкіл повіта краківского, а в пятницю від 1-ої години пополудни буде приймати сторони в бюрі староства.

— **Рада міста Львова** під проводом президента міста дра Малаховского представляла ся дня 12 с. м. в полудне Є. Е. п. Маршалкови краєвому ґр. Стан. Баденї'ому. П. президент подякував п. Маршалкови за прихильність вказувану місту і просив заховати єї і на дальше. П. Маршалок запевнив депутацию, що розвиток столицї краю лежить єму на серци і все коли лиш того буде треба, може бути місто певне его помочи.

— **Посьвяченє школи.** В Тисьменици відбуло ся дня 5 с. м. посьвяченє нового шкільного будинку, виставленого коштом 20.000 зр. По богослуженях в церкві, костелї і біжници в присутности представителїв місцевих державних і автономічних властий відбуло ся торжество посьвященя доверщене духовеньством обох обрядів, почім промовив бурмістр п. Фр. Шелеский, потар, котрий вказав на жертволюбість мешканцїв Тисьменицї па будову школи і піднїс оклик в честь Є. Вел. Цїсаря. Вкінци відсьпівала молодїж народний гимн і на тім закінчило ся торжество.

— **Крадїж.** На основі автентичного а викраденого в невислїдженний спосіб документу (Erlagsschein), вимантив якийсь незнаний виновник 6000 зр. в вартістних паперах, зложених титулом кавциї скільскою фірмою „Братів Ґредль" в касї дирекциї державних зелїзниць у Львові. На урядників зелїзничої каси не паде нїяка вина.

— **Спіритус з дерева.** В Сколїм, Бродах і Вигодї коло Ведджа засновують ся фабрики спіритусу з дерева. Крім того має повстати ще одна така фабрика на Буковинї.

— **Ювілей телеграфу в Австриї.** Заряд телеграфів державних обходив сими днями 50-лїтний ювілей свого істнованя. Заслуга введеня телеграфів до Австриї належить ся тодїшному міністрови торговлї і скарбу бар. Бавмґартнерови. Він перший велїв вибудувати лїнїю між Віднем а Берном і то лише до зелїзничого ужитку. Ту лїнїю отворено дня 14 жовтня 1846 р. Два роки пізнїйше були вже чотири лїнії, а то: з Відня до Берна, Праги, Цельля і Пресбурга. В р. 1849 проведено телеґраф до Кракова, Львова і Черновець. В р. 1849 було в Австриї 117 миль телеграфічних лїній і 23 стациї; в р. 1860 вже 2372 миль і 196 стаций, в 1894 р. 133.155 миль і 4303 стаций. Спершу уживано телеґрафів виключно до служби державної і зелїзничої. Аж в роцї 1849 дозволено пересилати депешї біржеві, а в рік пізнїйше й приватні. Однако не кождий міг собі позволити на такий видаток, би на пр. телеграма з Відня до Триесту, зложена з 10 слів коштувала в р. 1851 поважну суму 9 зр. 13 кр. Пізнїйше знижувано заедно тарифу за телеграми і нинї за 10 слів платить ся в цїлій Австро-Угорщинї 30 кр. Дуже скорий розвиток телеграфів наступив аж по р. 1870, коли правительство знизило значно цїну за депеші. З кінцем 19-го столїтя получений вже цїлий сьвіт дротами. В далекі сторони, як до Яви, Борнеа, Австралїї, Америки полудневої коштує слово по 4 а навіть по 6 зр. Однако правительства стараютъ ся о знижене цїни.

— **Огнї.** З Гусятинщини пишуть нам: Дня 14 с. м. вибух в нашім селї, в Хлопівцях, гусятиньского повіта огонь і знищив загороду Олекси Стадника. На щастє огонь вибух рано, коли всї люди були ще дома і не було вітру, бо инакше при порядках в нашім селї було би цїле село пішло з димом. В огни попекли ся небезпечно Олекса Стадник, его син і сусїд. Велику нерадивість виказав при тім огни наш війт Маєвский, що прийшов до огня аж тоди, коли вже его люди погасили та ще до того велїв розганяти дїти, що носили воду коновками. При ратунку відзначив ся секретар громадский п. Юрий Богуцкий. *Г.* — З Билич, в самбірскім повітї, пишуть: Від кількох тижднїв живемо тут в безнастанній тревозї. Якийсь палїй бушує в громадї і заєдно підкладає огонь. В послїднім часї вибухло тут аж шість пожарів, а всї в ночи. Раз спалила ся стирта збіжа, в ночи з 9 на 10 с. м. гумно з запасом збіжа, а два дни пізнїйше підпалено фільварок Замчиска коло Билич, котрий погорів разом з сегорічними зборами. Виновника доси не викрито і люди не мають нї дня нї ночи спокійної в ночи; варгують і сьвігять по хатах.

— **11-лїтний убийник.** В Триестї убив 11-лїтний хлопець Вільгельм Марґарні свою бабку Сальварджі. Помагав єму его 13-лїтний брат Альфред, а причиною убийства було то, що бабка знущала ся над цїлою родиною. Арештовано також вітця малолїтних убийників і его любовницю.

— **Поклад торфу** найдено в Станїславові при копаню каналу міского через середину улицї Ґазової. Поклад торфу находить ся в глубинї 2—3 метрів, а сам поклад буде мати кілька метрів глубини. Причиною того дивного явища та обставина, що улиця Ґазова тягне ся вздовж давних валів міских, поза котрими були глубокі і широкі фоси. А що улиця Ґазова находить ся в місци давної фоси (широкого па кільканайцять метрів рова), тож і торф утворив ся там з водяних ростин та з всякого сьмітя, що висипувано у фосу. При твердинях з часів середновічних і новійших аж до XVIII

далеко, коли они станули в Арештайнї. На березї стояв Іван Коль та дожидав їх. Коли пізнав вже здалека Генриха і побачив, як той сідав в човенце, щоби перевезти ся на беріг, крикнув на цїле горло „Гурра!" та вистрілив з обох моздірів, котрі пожичив був за гроші і добре слово, так що обох подорожних повитав торжественно як би якогось короля з его наслїдником престола. Витай нам! Витай нам! — кликали до него зі всїх сторін. — Та чи богато сот тисячів золотих привіз ти? — спитав Іван. — Ти привіз таки з собою? — шепнув до него стрий Йосиф. — Золотом? — Че й нї, бо то було би за тяжко... банкнотами? А може цїнними паперами? А се що за хлопця ти ведеш за руку?

— Добрий день! Кланяюсь вам низенько паничу! А що, може вам Фроім пожелати щастя і собі?

— Ходїть до мене до дому, там вам все розкажу — відповів Генрих на те все трохи з жалем, хоч рівночасно і сьміх его брав, бо то розчароване мало й свою сьмішну сторону. Свого приймака все ще держав за руку, а з другої сторони взяла его попід руку его матїр. Лиш она сама одна не розпитувала его, але витала ся з ним так, як би він вже роками був на чужинї. Так пішла цїла громада до родинного дому, де мала комната ледви могла їх всїх помістити. Генрих завів хлопця, що був утомлений з дороги до альківа і казав там єму положити ся та спочити, а сам вернув до чекаючих на него нетерпеливо і розповів їм все основно.

То-ж то всї поспускали носи, коли вийшла на верх немила правда! — Коби я ще мав бодай свою хатчину! — зітхнув Іван. — Випив же я не одну фляшину на рахунок тої спадщини, та ще й пороху купив і пукав весело — дїйстно не знаю вже, чи сьміяти ся чи плакати? — Але легкодушний чоловік волїв сьміяти ся. — Як то добре було, Петре, що ми зараз скористали з тої чутки! — сказав пан Йосиф до свого сина, бо вже таки не міг видержати. — Ми бодай зискали. Я зараз від самого початку не вірив тій історії. — Другі говорили то се, то то, аж їм Генрих перебив: Та я ще не доповів до кінця — а відтак розповів їм, як то він случайно впав на слїд Мельхіора, поховав его сина, а его внука привіз з собою. Аж тепер стали всї дивувати ся і таки добре покивували головами. Пан Йосиф відозвав ся: Нехай собі Голяндцї самі годують свої сироти, у мене нема на то гроший. Ти без потреби на непотрібну подорож ще більше видав, а на тебе і так не богато припало. Ну, то вже твоя річ.... але я дякую за таку спадщину! — Генрих був вже трохи розсердив ся і хотїв щось на то сказати, але Іван випередив его. — Стрию Йосифе — сказав він — ви одні, що заробили щось на тій історії, я би встидав ся й згадувати о тих нужденних пару крейцарах на дорогу. Отже той хороший хлопчина то по старім Мельхіорі? Добре маєш, Генриху, нехай наше тїло, наша кров не иде на жебри між чужі люди. А коли его штанята подерті, або треба єму буде нових, то лиш прийди до мене! Пару ліктів сукна ще знайде ся у мене, та й часу досить. Але тепер вже іду! Менї тут за тїсно і за душно. Моя жінка наварила нинї щось доброго на вечеру, з нагоди торжественного дня... мушу їй занести зараз цїлий міх дукатів, який припав на нашу пайку. — Сьміючись і жартуючи він вийшов. Другі пішли й собі чим борше за ним, але нї один з них не обовязав ся так, як він, причинити ся в який небудь спосіб до вихованя хлопця. Фроім висунув ся ще перед тим так, що нїхто его не видів, а майже рівночасно також і пан Блюм, що Генриха таки дуже обійшло.

Остав ся тепер сам з своєю мамою, а коли его стало то непокоїти, що она мовчить, відозвав ся: „Ну, то бодай посваріть мене! Може я то і нерозважно зробив, але як би ви були виділи ту нужду...."

— Сварити тебе? — перебила она єму і обтерла собі сльози в очах. — Дасть Бог, що якось всї троє будемо живити ся. Бідне хлопятко! Зараз пригадав ся менї Мельхіор, лиш що він далеко красший. Ну, сїдаймо з Богом вечеряти.

Она застелила стіл і подала їсти; відтак розбудила хлопця і всї троє їли весело, хоч одиноким золотом в їх хатчинї було проміне заходячого сонця, що крізь отверте вікно заходило до середини. Так бодай дома нїхто Генрихови не противив ся.

Але ще одна непевність спочивала на нїм великим тягаром. Коли змеркло ся, побіг він до пана Блюма, котрий з якимсь дивним неспокоєм сам отворив єму двері і попереду пішов до канцеляриї. В тій самій комнатцї пере-

столїтя мали велике значінє для оборони фоси широкі і наповнені водою.

— **Пожиточний винахід.** Одна фірма поставила в убогих дїльницях Льондона нові ґазові лямпи, котрі використовують до вареня води ґазове тепло до тепер не спожитковуване. Кожда лїхтарня має апарат, з котрого за дрібну оплату дістає ся зараз кілька кварт кипячої води. На сей пожиточний для убогих винахід дістала фірма замовленя від головних европейских і американьских міст.

— **Торговля людским товаром.** Против вивозу дївчат до Арґентини завязало ся там товариство „Société de protection et de secours aux femmes amenés par émissaires“. Оно вже повідомило австрийскі та російскі власти і деякі дневники про шайку, яка вивозить дївчата до Арґентини. Тая шайка мала вибрати ся недавно до Австриї. Центральні власти повідомили о тім приїздї підвладні орґани, щоби наглядали за роботою шайки. До неї належать: Герц Ляблєдовский, Генох Коген, Мойсей Ґайст, Лейба Мунд, Соломон Блюм, Менахем Шульрайх і Хана Сґраґофска. Они вивозать дївчата на Ґенуу, Марсилїю, Шербурґ, Гавр, Ля Палє або Савсемптон. В готетях „Аквіля“ і „Лїґурия“ в Ґенуї мають постійно запас дївчат для дальшого переїзду до Арґентини. — То донєсенє арґентиньского товариства принесло вже успіхи, бо в послїдних днях увязнено в Швайцариї одного з найнебезпечнїйших членів тої шайки, що крутив ся по тім краю під фальшивим назвищем, а знов у Варшаві попало в руки поліциї кількадесять тих злочинців, що недавно вернули з Арґентини, аби набрати в Европі сьвіжого товару до вивозу.

— **Торговля чортами.** Перед судом карним в Одесі відбув ся послїдними днями працес, що кидає ярке сьвітло на забобонність і темноту тамошного міщаньского населеня. Міщанка Матильда Зайде довідала ся від другої міщанки Афрозини Дроздовскої, що она знає когось, хто продає таких чортів, котрі ставши раз чиєюсь власностию працюють над збогаченєм свого господаря. Дроздовска оповідала Матильдї Зайде, що всї богаті люди мають таких чортів. Чорт стає невільником чоловіка, котрий его купить і може всьо зробити, що лише прикаже єму господар. Матильдї Зайде дуже сподобало ся тото оповіданє і она стала випитувати Дроздовску, чи не могла би она купити такого чорта. Дроздовска відповіла, що можна, она знає таку особу, що торгує чортами, але то дорога річ, бо й найменший чорт, коштує 80 рублїв. Зайде дала Дроздовскій жадані гроші, а тодї сказала їй Дроздовска, що то еї рідна мати Акилина Дроздовска, що мешкає на Подїлю, торгує чортами і що она пішле їй тих 80 рублїв, а мати приїде і привезе чорта. І справдї за кілька днїв приїхала стара Дроздовска до Одеси і привезла Зайдовій яйце, котре велїла їй носити 9 днїв під пахою лївої руки, а тодї по 9 днях мав вилїзти з яйця малий чортик. Зайдова послухала старої мантїйки і вложила яйце під паху та носила его серед страшних болїв руки і цїлої пахи повних 9 днїв. Але дуже завела ся, бо і девятий день минув, а чортик не вилїз. Она пожалувала ся тодї перед молодою Дроздовскою, а та пояснила їй, що чорт тому не вилїз, бо Зайдова кождого дня хрестила ся, отже він бояв ся божої сили. Зайдова повірила Дроздовскій і заставивши свої річи дала їй 40 рублїв та просила, аби она післала їх своїй матери за нового чорта, але вже не в яйци, а за живого. Та стара Дроздовска не згодила ся на то і аж коли Зайдова грозила їй, що еї запізве до суду о 120 рублїв, прислала дурній жінцї два нові яйця. Тількож тепер Зайдовій було того за богато; не хотїла виставляти ся на нові болї і носити яйця під пахою та знетерпеливлена розбила їх, надїючи ся найти в серединї малих чортиків. Однако дуже розчарувала ся; в серединї не було нїчого иншого крім звичайного жовтка і білка. Розгнївана подала до суду жалобу, а суд розслїдивши справу засудив стару Дроздовску за обманьство на три місяцї вязницї і зворот гроший Зайдовій. Друга мантїйка, молода Дроздовска, утїкла до Болгариї.

Штука, наука і лїтература.

— **„Зорі“** число 19-те з 1 (13) жовтня містить в собі: продовженє повісти Івана Левицкого „Не той став“, — „Нові поетичні твори Степана Руданьского“, — докінченє образка з галицкого житя „Бобо“ Мирона Кордуби, — „В Бескидах“ Уляни Кравченко, — продовженє переложеної Василем Лукичем статиї „Жінки при Чигириньскім дворі в другій половинї XVII віку“, — „Ненадруковані вірші П. Гулака Артемовского“ — статейку І. Січовика „Над могилою Олександра Кривка“ (молодого земского лїкаря з Полтавщини), — вкінци звичайні рубрики: оповістки і критичні замітки, хроніка і бібліоґрафія. Ілюстраций містить се число три: портрет Олександри Кулїшихи (Ганни Барвінок) і фотоґрафії Каплинця в Яремчу коло Дори та „волами по бульбу“ в Тишківцях повіта городеньского. До сего числа додано дальший пів-аркуш російско-українського Словаря М. Комарова.

Господарство, промисл і торговля.

Торг збіжевий.

Львів дня 19 жовтня: Пшениця 6·80 до 7·25 зр.; жито 5·60 до 5·80; ячмінь броварний 6·— до 6·50; ячмінь пашний 5·— до 5·50 овес 5·25 до 5·50; ріпак 9·— до 19·—; горох —·— до —·—; вика —·— до —·—; насінє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик —·— до —·— гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 40·— до 50·—; шведска —·— до —·— біла 40·— до 55·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара —·—до —·—; нова 0·— до 0·—; хміль 30·— до 45·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 21 жовтня. Долїшно австрийске намістництво оповістило обширне розпорядженє в справі мір осторожности що-до перевозу з двірця зелїзницї ратичної товарини призначеної на заріз, походячої з галицких повітів, де вибухла пискова і ратична зараза. Безрог навіть і з вільних від зарази сторін Галичини поки що не вільно привозити.

Відень 21 жовтня. Мінїстер справедливости, Ґляйспах, дав вчера великий пир для участників віча адвокатів. В пирі тім взяли участь крім президента мінїстрів ґр. Баденї'го і других мінїстрів, також богато достойників державних і урядників.

Берлин 21 жовтня. Nordd. Allg. Ztg. каже, що гостина царя в Дармштадтї і побут нїмецкого цїсаря у Вісбаденї стали ся зовсїм природно причиною того, що монархи відвідали один другого без всякої офіцияльної церемонїї і лиш в характері сердечности, яка відповідає дружбі близьких свояків. Офіцияльна гостина нїмецкої пари цїсарскої у царя назначена на початок слїдуючого лїта.

Вісбаден 21 жовтня. Цар, вел. кн. Сергій і вел. кн. Гескнй приїхали вчера о 12 год. 40 мін. по полудни. На двірци повитав їх цїсар Вільгельм. Войско творило шпалїр, а великий здвиг народа повитав монархів ентузиястично. О 2 год. 30 мін. вернув цар назад до Дармштадту.

Париж 21 жовтня. Російска амбасада заявляє офіцияльно, що вість о відкликаню амбасадора Моренгайма есть безосновна і неправдою есть, будь то би Моренгайм відраджував цареви їхати до Парижа.

ожили вже веселі хвилї. Заким ще Генрих в своїм заклопотаню міг якось розпочати розмову, купець перший відозвав ся: Дуже сумно, дуже шкода! Не вяжіть ся нїчим, майстре Ґрунер. Мусите собі розважити, чи попри чужого хлопця будете ще мали виживити власну родину, бо від мене — не дивіть ся на мене з таким дивом! — від мене не можете сподївати ся анї зломаного крейцаря. Мою буду — він вдарив притім рукою по столї, що аж лоскіт пішов — треба буде сими днями замкнути!

— А то що? Я того не розумію.

— Я збанкротував! Ось що. Загнав ся в шпекуляциї. Несподївано показала ся менї дорога ратунку. Як же я ждав нетерпеливо, коли ви вернете, на вашу спадщину.... не для того, щоби вас еї позбавити.... нї! Але кількома тисячами талярів можна було дїру запхати і я би був виплив на верх і став знову богачем.... Тепер все минуло ся! Як кажу, не вяжіть ся, мусите знати, що маєте робити.

Але Генрих вже давно знав, що робити. В послїдних часах зазнав аж за богато всїлякого, щоби его навіть сей послїдний удар зовсїм прибив. Стиснув рішучо зажуреному чоловікови дрожачу руку і пішов відтак на другу сторону, обняв заплакану Марию і спитав еї: Маєш відвагу жити зі мною при моїй біднотї і моїй пильности, разом з моєю мамою і моїм вихованком, котрий стане і твоїм? — Дївчина, що давнїйше була нерішуча, набрала сьмілости і відваги, показала ся гідною его і шепнула: Маю! — Так то дивно нераз переплїтають ся в житю горе і розкіш!

Слїдуючі дни зробили добрим Аренштайцям дві несподїванки: на хату богатого пана Блюма поклали урядові печатки і виставили еї на продаж, а рівночасно пішли заповіди его одинокої доньки з Генригом Ґрунером. Ще перед зимою повінчали ся.

Стрия Йосифа не було на весїлю; звинив ся тим, що нездужає, бо трохи перестудив ся. Але Іван Коль був, та ще й висьпівував весело:

Я.... я.... Коль Іван,
Аж то нинї я собі пан!
Та й пю та й гуляю
Нїчого не дбаю.
Пари менї нема!

З гостий нїхто не мав відваги станути єму до пари: всї в тихій радости обходили се поважне торжество. Коли він на другий день виспав ся, пішов скривлений, як би єму рідна мама умерла до пана Йосифа до дому і звідував ся там з великим сочувством про многоцїнне здоровлє дорогого стрийка, котрого вчера на своє превелике диво не видїв на весїлю та заявив єму свою велику радість з того що видить его тепер при зовсїм добрім здоровлю. Відтак по дорозї не укриваючи свого сьміху вступив до свого давного майстра та просив о роботу, бо єму его майстрованє скінчило ся, а чоловікови — казав — хоче ся прецї їсти, ну та й пити до того. Але й челядником кравецким позіствав так само веселим і вдоволеним, як був майстром і властителем дому. (Конець буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і продає

всякі ефекти і монети

по курсі данім найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові	4% пожичку краєву галицку коронову
4½% листи гіпотечні	4% пожичку пропінацийну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
4½% листи Тов. кредитового земс.	4½% пожичку угорскої зелїзної дороги державної
4½% листи Банку краєвого	4½% пожичку пропінацийну угорску
4% листи Банку краєвого	4% угорскі Облїґациї індемнізацийні
5% облїґациї комунальні Банку крає.	і всїлякі ренти австрийскі і угорскі,
4½% пожичку краєву галицку	

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цінах найкористнійших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученєм коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 9

НА ЗИМУ!

Добрі, домової роботи **колдри на овечій вовні** легкі і теплі в кождій цїнї від зр. 3·50 до зр. 14 і висше. **Матераци з чистого волося** по зр. 12·50, 14, 16, 20 до 30 зр. **Подушки з піря** і волося, сїнники, простирала, пошівки, коци, капи і т. п. поручає виключний склад і робітня

Виробів постелї

Иосиф Шустер

Львів, ул. Коперника ч. 5. (Бюро „Impressa"). 83

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przeglą-du

може лише се бюро аноеси приймати.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм.— Збірники на воду. — Комплєтні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові улиця Кароля Людвика число 9, приймає абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.